

POLIFONÍA RELIXIOSA

A música escrita do século XV e a primeira metade do XVI é fundamentalmente relixiosa.

Os músicos que a compuxeron comezan a súa labor en Borgoña e Países Baixos, onde se situaban os principais centros de poder económico. .

A localización da música renacentista foise expandindo por Europa a través da mobilidade que caracterizou aos músicos desta época, transmitindo o seu saber cun estilo máis ben unificado ao que se denominou “estilo internacional”, e que incidiu de xeito especial na música relixiosa.

Por outra banda, na segunda metade do século XVI, Italia convértese en punto de atracción para a maior parte de compositores e artistas, e desenvolveron unha música profana máis acorde co espírito humanista, fomentando o “estilo madrigalesco”.

Pero a música relixiosa desta época estaba controlada polo poder papal e os reformistas contrarios aos excesos do Sacro Imperio Xermánico, polo que se establecen uns “estilos nacionais” que se desenvolverán de formas diferentes en función da área xeográfica.

A white line frame consisting of two horizontal lines and two vertical lines, forming a rectangular border around the text.

XÉNEROS VOCAIS DA MÚSICA
RELIXIOSA

MOTETE:

O motete renacentista era unha peza polifónica de texto sacro e en latín. Procedía do motete medieval, pero pronto asumiu unha continua textura imitativa de voces de igual importancia (en número cada vez maior: catro no século XV, cinco ou seis a finais do XVI). Serio e solemne, escríbese polifonicamente a base de seccións libres en que cada unha delas ten un motivo característico que se presenta nunha voz e é imitado polas outras. No motete o autor xeralmente creaba material puramente orixinal, sen tomar préstamos alleos como na misa. No século XVI desenvólvense amplos motetes bipartitos e, na escola veneciana, os policorais, para oito ou mesmo doce voces.

[Exemplo de motete renacentista](#)

MISA:

A misa: A misa cubría o ciclo do ordinario (Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus-Benedictus e Agnus Dei) pero agora de forma polifónica e a modo de motete cada parte. Adoitábaselle dotar de unidade ao basearse as cinco partes nun mesmo material de cantus firmus (litúrxico ou profano) que as facía constituír un ciclo.

-MISA DE CANTUS FIRMUS

O autor toma unha melodía preexistente, ben procedente do canto gregoriano ou ben dalgunha canción profana ou popular, e sitúaa nunha das voces, no Tenor. As outras voces son creadas de novo, completando unha textura a catro voces, e son chamadas Cantus ou Superius, Contratenor Altus (logo Altus) e Contratenor Bassus (logo Bassus). Destas denominacións proceden os nomes actuais das voces segundo as súas tesituras. A misa de cantus firmus é típica do século XV; exemplos dela son as innumerables baseadas na canción L'homme armei, tales como as de Dufay, Busnois, Ockeghem, Guerreiro, Morais, Palestrina..

[L'homme armei - Guillaume Dufay](#)

-MISA DE PARÁFRASE:

É unha variante da misa anterior. A melodía preexistente é fragmentada e repartida entre as catro voces, como ocorre na Misa Pange Lingua de Josquin Desprez.

[Misa Pange Lingua-Josquin Desprez](#)

MISA PARODIA OU DE IMITACIÓN:

O compositor toma un motete ou unha canción polifónica anterior (propio ou doutro autor), este xa de tipo polifónico, e utiliza o material melódico e harmónico: motivos de imitación, cadencias típicas ou ás veces mesmo fragmentos completos, pero reelaborando o material, engadindo motivos e ás veces voces novas, e sempre, naturalmente, cambiando o texto. Este é o procedemento habitual no século XVI.

Misa parodia